

[Arne Melchior]

jeg ikke ved om de er, men der er heller ingen grund til at antage, at de ikke er det – så er det af størrelsesordenen 40 mill. kr. om året, der annonceres for.

Og hvad er det, man søger? Ja, det er mange ting. De store grupper er elever, almindelige – misforstå mig ret, der er ikke noget nedsættende i det – kontorfunktionærer, hospitalspersonale og plejepersonale af enhver art, ja, til og med vikarer til nogle få ugers eller få måneders tjeneste. Man ringer ikke til arbejdsformidlingen og siger: har du en maskinskriver til mig til et 3 ugers vikariat? Jeg kan læse op, at her søger registertilsynet en vikar, som ikke skal kunne andet end maskinskrivning og telefonpasning. Fyns amtskommune søger til et sygehus en vikar for en bogholderiassistent i nogle få uger. Finseninstituttet søger en kontorvirkar og Københavns kommune en kontorfunktionær, »vikar« står der, til et barselvikariat, og der kræves maskinskrivning og telefonpasning. Man ringer ikke til arbejdsformidlingen og siger: er der nogle af de tusinder, I har stående i kartoteket, som kan tage de 3 uger eller en fast ansættelse?

Vi herinde giver 30.000 kr. og 80.000 kr. i tilskud til at ansætte en ledig, men her annoncerer man med det til følge, at folk, som er i arbejde i disse fag, søger disse stillinger, og tages måske fra en privat stilling til et amt eller en kommune, et hospital osv. Og så sætter man en kædereaktion af omkostninger og arbejde i gang, og det varer måske 6 rokeringer, før den arbejdsløse kommer ind i billedet. Venner, er det ikke på vej til Ebberød Bank? Viser det ikke, at noget må der gøres?

Og i gårsdagens Politiken finder jeg såmænd, at man søger en kontorfunktionær. Arbejdet omfatter bl.a. sekretærfunktion for en kontorchef og bistand til sekretariatet for arbejdsmiljørådet; endvidere skal man kunne maskinskrivning efter koncept såvel som efter bånd og med mulighed for at arbejde med tekstbehandlingsudstyr. Det er ingen tjenestemandstilling, men det er en heltidsstilling efter HK. Og hvem søger denne funktionær i Politiken i går? Det gør arbejdsministeriet! Hvorfor ringer man dog ikke til arbejdsformidlingen, som vi betaler, og som CD altid har været villig til at bevilge penge til, og siger: I har jo mindst 2.000, der kan det her? Men det gør man ikke, og det viser,

at der er noget helt, helt forfejlet ved måden, vi bærer os ad på.

Vær dog ikke så bange for at lade mig eller hvem som helst, som holder landets love og retter sig efter overenskomsterne, være denne matchmaker mellem job og jobsøgende! Det er givet, at det ville blive gjort professionelt, og det er givet, at det skal betales, og når det skal betales af virksomheden, så skal det nok stramme den pågældende matchmaker an til at gøre sit arbejde ordentligt, for ellers er han jo brødløs og kan ikke trænge igennem.

Nu går samlingen jo på hæld ligesom min taletid, og der er ikke megen mulighed for udvalgsarbejde i de kommende uger. Det medfører jo nok, at vi bliver nødt til – hvad vi ikke elsker – at fremsætte samme forslag i begyndelsen af næste samling. Jeg vil da håbe, at arbejdsministeren, som jeg i og for sig kan takke for velvillige kommentarer til de bemærkninger, vi har ledsaget lovforslaget med, måske i sommerens løb ved hjælp af nogle af sine dygtige medarbejdere alligevel vil overveje – vi har jo diskuteret det i spørgetiden engang i november måned – virkelig at gøre noget, som ændrer disse ting, og jeg mener altså, at en liberalisering er tiltrængt og det eneste probate middel. Og så imødeser jeg endnu en gang svar på det spørgsmål, der er stillet i bemærkningernes sidste afsnit – hvis ikke her, så i udvalget.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Man må beundre hr. Arne Melchior's engagement her kl. 16 mandag eftermiddag for dette forslag efter den modtagelse, vi netop har været igennem; jeg beundrer meget hans energi.

Jeg undrer mig lidt over, at hr. Arne Melchior ikke har fundet det mest graverende af alle eksempler på det, hr. Arne Melchior finder graverende, nemlig at arbejdsformidlingen selv søger sit personale via avisen. Det gør vi. Vi bruger dagspressen. Nogle steder står der ligefrem i loven, at man skal. Nogle steder står det i overenskomsten, at man skal. Normalt bruger vi dagspressen, fordi dagspressen selvfølgelig har det fortrin fremfor arbejdsformidlingen, at den også appellerer til mennesker, der er i arbejde. Når det eksempelvis drejer sig om at skaffe dygtigt kontropersonale frem i hovedstadsområdet, så er